

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ
فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ
وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعَلْمَا تَوْسُوسٍ بِهِ نَفْسَهُ وَنَحْنُ أَقْرَبُ
إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ

عَنْ عَلِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ فِي جَنَازَةٍ فَأَخَذَ شَيْئًا
فَجَعَلَ يَنْكُتُ بِهِ الْأَرْضَ فَقَالَ: مَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا وَقَدْ كُتِبَ مَقْعَدُهُ
مِنَ النَّارِ وَمَقْعَدُهُ مِنَ الْجَنَّةِ. قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ أَفَلَا نَتَّكِلُ عَلَى كِتَابِنَا
وَنَدْعُ الْعَمَلَ قَالَ: اْعْمَلُوا فِكُلُّ مِيسِرٍ لِمَا خَلَقَ لَهُ، أَمَا مَنْ كَانَ مِنْ
أَهْلِ السَّعَادَةِ فَيَمْسِرُ لِعَمَلِ أَهْلِ السَّعَادَةِ، وَأَمَا مَنْ كَانَ مِنْ أَهْلِ الشَّقَاءِ
فَيَمْسِرُ لِعَمَلِ أَهْلِ الشَّقَاوَةِ". ثُمَّ قَرَأَ { فَأَمَّا مَنْ أَعْطَى وَاتَّقَى وَصَدَّقَ
بِالْحُسْنَى } الْآيَةَ.

Değerli Kardeşlerim !

Rabbimiz, “Kullarım sana beni sorduğunda (söyle onlara), ben çok yakınım. Bana dua ettiği vakit dua edenin dileğine karşılık veririm. O hâlde (kullarım da) benim davetime uysunlar ve bana inansınlar ki doğru yolu bulsunlar.”¹ buyurmaktadır.

Rabbimiz’in bize olan yakınlığı, bir başka âyet-i kerîmede insanın kendi şah damarından daha yakın olarak nitelendirilmektedir: “**Andolsun, insanı biz yarattık ve kendi nefsinin kendisine ne vesvese verdiğini biliriz ve biz ona şah damarından daha yakınız.**”²

Muhterem Müslümanlar!

Bütün bu âyetlerin manası, Rabbimiz’in hiçbir zaman uzakta olmadığı, mevcut uzaklığın bizim anladığımız manada mekân ve zaman uzaklığı olmadığı şeklindedir. Bizim O’na nasıl yakın olabileceğiz sorusunun cevabı ise işlediğimiz amellere bağlıdır.

Rabbimiz, insanların kendisine samimiyetle ibadet edip kulluk yaparak, kendisine itaat edip ona göre davranmalarıyla Allah’a yakın olabileceğine işaret etmektedir. Ama insanın nefsi kendisine hep uygunsuz birtakım şeyler fısıldar, onun yoldan çıkmasını ister. Allah’ın yolunu zor bir yol diye dikte eder. İnsan da nefsinin kendisine güzel gördüğü işlere yönelir. Nefsin bu kötü isteklerine karşı

direnebilmemizin yolu, kulluğumuzu samimiyetle yerine getirmektir; Rabbimiz’in, ramazan gibi bizlere ihsan ettiği çeşitli zaman dilimlerinin fırsatını iyi değerlendirebilmektir.

Değerli Cemaat!

Hz. Ali (r.a.) şöyle aktarıyor: “Allah resulü (s.a.v.) bir cenazede idi. Eline bir şey aldı, yere sürtüp vuruyordu. ‘**Sizden her bir kişinin cehennemde veya cennetteki oturağı muhakkak takdir olunup yazılmıştır.**’ buyurdu. Oradakiler sordu: ‘**Yâ Resûlallah! Bizlerin Allah’ın bu takdirine tevekkül edip, artık amelleri terk etmesi gerekmez mi? (Zira zaten yazılmış.)**’ Resûlullah, “**Hayır, sizler çalışıp amel yapın, her şeye ve herkese ameli hazırlanıp kolaylaştırılmıştır.**’ buyurdu. Sonra şu âyetleri okudu: ‘**Bundan sonra kim verir ve sakınırsa, o en güzeli de tasdik ederse, biz de onu en kolaya hazırlarız. Amma kim cimrilik eder, kendini müstağni görür ve o en güzeli yalan sayarsa, biz de ona o en güç olanı hazırlarız.**’³

Muhterem Kardeşlerim!

Âyet ve hadislerin bildirdiği tek hakikat şudur: Allah’a ancak insanın bizzat kendisi, yine Allah’ın bildirdiği şekilde kulluk ederse yaklaşabilecektir. Allah’a yakın olmak demek, onun rızasına ermek demektir. İşte bu, oruçlarımızın, namazlarımızın, dua ve yakarışlarımızın olduğu kadar, diğer mahlukata karşı davranışlarımızın sonucuna göre tespit edilecektir. Bunun içindir ki, kulluk şuurumuz, ibadet şuurumuzla perçinlenmelidir.

Allah’ın inayetini, yardımını ancak ona yapacağımız samimi kulluk, samimi dua ile elde edebiliriz. Bunu da herkesin kendisi yapacaktır. Unutmayalım: Hiç kimse, bir başka kimseyi Allah’a yaklaştıramaz!

¹ Bakara suresi, 2:186

² Kâf suresi, 50:16

³ Buhârî, Tefsir, 474; H. No: 4949